

Miami-Bahamas-Miami, 3-6. december 2012

Metalizeds Nolder på pilgrims thrash krydstogt

BARGE TO HELL

PROLOG

Alt imens sneen begyndte at dale i lille Danmark, tog en makker og jeg til Miami og et eventyr af dimensioner i form af det stort opsatte metalcruise i Caribien: *Barge to Hell*. Jeg ved godt, at der har været et par lignende cruises tidligere under banneren *70.000 tons of Metal*, men programmerne på disse har været lige brede/wimpy nok for min smag. *Barge to Hell* skilte sig ud ved stort set kun at byde på thrash, black og death metal, og når man anser sig selv som fan af mere end halvdelen af de annoncerede 40 bands, så er det bare om at finde passet frem og komme afsted. Og da især når en kammerat, som er flyttet til Miami for et lille års tid siden, bød os velkommen til at bo i hans lejlighed før og efter selve cruiset. Vi drog afsted fra Kastrup ved 8.30 tiden lørdag morgen, slog et smut omkring Zürich og landede i Miami Intl. Airport ved midnatstid. Well, midnatstid dansk tid – men kun kl 18 Miami-tid, så min udenlandsdanske kammerat slæbte os med i byen og trakterede med både glimrende lokale øl og amerikansk kæmpeburger. Klokken var midnat US-tid, da vi noget klatojede slæbte os tilbage, men eftersom vi så sov til kl 8 næste dag, så havde vi allerede vænnet os til den amerikanske døgnrytme fra dag 1.

Søndagen gik med at udforske downtown Miami, inkl. en tur i de store bølger på Miami Bitch (pun intended) og en omgang lovbruderi ved at indtage en Budweiser på åben gade! Om aftenen rundede vi Texas de Brazil, et fremragende brasiliansk steakhouse, hvor tjenerne gik rundt fra bord til bord med det mæreste og dejligste kød af enhver art på spyd og skar de stykker af, som man nu havde udset sig. Et koncept, som det ikke kan gå hurtigt nok med at få til Danmark – for det var sgu klasse.

BARGE TO HELL, DAG 1

Endelig blev det så mandag formiddag, og turen gik til Port of Miami, hvor man hurtigt fandt det rigtige skib i form af kæmpen Majesty of the Seas – et 100-150 m. langt luksusskib med 12 dæk. Kajen var fyldt med bangers i sorte t-shirts og øvrigt gamament, så det var ikke svært at finde den rigtige kø at stille sig i. Der var ingen tvivl om, at der her var tale om et internationalt cruise, for bare i vores nærhed hørte jeg folk tale alt fra russisk over græsk og naturligvis amerikansk med røgende accent. Vi fik senere at vide, at der var solgt ca. 1.500 billetter til cruiset, og hertil kom så bands, crews, pressefolk og besætning, så et godt bud er, at vi har været omkring 2.000 granvoksne personer, som alle skulle ombord på jollen.

Trods den store menneskemængde og diverse security checks gik det ganske tjept med at komme ombord, og efter et tiltrængt morgen/middagsmåltid og installation i kahytten var det bare om at lære båden at kende, så man hurtigt kunne komme fra det ene koncertsted til det andet, for programmet var tæt pakket på turens første par dage. De to indendørs scener Chorus Line Theater og Spectrum Lounge var heldigvis placeret under hinanden med et par dæk imellem, så man hurtigt kunne komme fra den ene til den anden. Pool scenen var naturligvis placeret helt på

toppen, hvor den ene af de to pools var dækket til og var ved at blive omdannet til en scene. Pool scenen var ude i det fri, så her måtte man naturligvis ryge som en skorsten, men sateme om man ikke også måtte ryge i hele venstre halvdel af Spectrum Lounge samt i hele den store salon på main dækket... hvem sagde at amerikanerne var hysteriske omkring deres rygeegler?! Man fandt også hurtigt de forskellige barer, som var overalt på båden, og øludvalget var heldigvis næsten lige så internationalt som den brogede forsamling af headbangers på skibet.

Efter et par bajere eller tre blev det tid til den obligatoriske emergency drill, hvor alle samledes ved deres designerede "muster stations", hvor der et par minutter blev lukket for servering, mens skibets nødprocedurer blev gennemgået. I den forbindelse var der en enkelt gæst, som på bedste metalmanér fik råbt og growlet så meget, at et dumsmart besætningsmedlem hurtigt fik døbt ham "drunk guy" og påpegede, at han nok skulle slå bremsen lidt i, hvis han skulle nå at opleve noget musik! Her trådte metal-familie-mentaliteten dog hurtigt i kraft, og adskillige blandt gæsterne råbte, at vi jo alle var "drunk guys" og var her for at have det sjovt – underforstået at det lidt for smarte besætningsmedlem bare skulle holde sin kæft, og det gjorde han så.

Her skal det dog indskydes, at de øvrige servicefolk på båden var helt cool og særdeles servicemindedede, og det forekom kun sjældent, at man faktisk behøvedes at bevæge sig hen til en bar for at få noget at drikke. Der var vel et sted mellem 50 og 100 servicefolk i karakteristiske blå hawaiiskjorter (let at adskille fra metalhøvederne), som konstant vimsede rundt og spurgte, om man ville have en øl mere, og selvom man jo godt vidste, at de ikke gjorde det for vores blå øjne

skyld (der var jo drikkepenge i væsken), så var det sgu dejligt at blive opvartet på hænder og fødder i fire dage. Og så lærte de hurtigt at vise horn og ryste med deres sparsomme hår!

Efter et par øl eller tre mere sejlede Majesty of the Seas ud af havnen, og så blev det endelig tid til cruiset første band Exodus, som indtog Chorus Line Theater. En kæmpe sal fuld af blankpoleret messing og bløde stole og sofaer og dermed en temmelig diametral modsætning til de hjemlige koncertsale og ikke mindst Wackens pløjemarket. Man havde dog fjernet de første mange stolerækker, så heavyfolket kunne gå amok og endda brillere med hvad, der efter sigende var verdens første wall of death til søs i slutningen af sættet. Og hvis man ikke allerede følte sig godt hjemme i havet af metalfans, så behøvede man blot at kigge op mod scenen, hvor man straks fik øje på en t-shirt med påskriften "Brutal mejetærsker fra Sønderjylland"... så vidste man ligesom, at der var andre danskere om bord! Den brovtende frontmand Rob Dukes var ganske underholdende at høre på mellem de mange fede klassikere, og han fortalte bl.a. hvordan man havde døbt de to første *70.000 Tons of Metal* cruises the cock-cruises, fordi der næsten kun var mænd ombord – men konstaterede at der jo denne gang var en del pussy ombord også. Han spurgte endda, om der så også var single pussy til stede, og det var der adskillige unge damer, der hujede til, så manden er sikkert gået pænt tilfredsstillt i køjen den aften! Han morede sig også kosteligt over, at der var hele to Necronomicon bands på plakaten og foreslog i samme åndedrag, at de da burde kaste sig ud i en nævekamp om navnet. Musikalsk var sættet samme blanding af nyt og gammelt som ved Thrash Fest i København et par år forinden, men bandet var mere tændt og som

alle andre tydeligt glade for at være ombord. Det gjaldt også Artillery gutterne, som naturligvis også sugede Exodus til sig, men holdt lidt igen med de våde varer, da de selv skulle på den følgende formiddag kl. 10!!

Selv susede vi videre til Spectrum Lounge, som bød på samme blanding af messing og polstrede stole og sofaer som Chorus Line – om end i mindre omfang. Her var ingen balkoner som på Chorus Line, og scenen var markant mindre og ikke mindst temmelig lav. Og når der så oven i købet var sat hegn op foran scenen, så kunne man faktisk kun se den klejnt forsjunger Sabina Classen fra hendes t-shirts og opefter. Det forhindrede dog ikke Holy Moses i at pløje sig igennem et strålende best-of set afsluttende med Dead Kennedys covernummeret "Too Drunk to Fuck", hvor Sabina fik selskab af den eneste med en Holy Moses t-shirt, som hun kunne få øje på i den lille mængde. En mand af dobbelt størrelse af hende selv og med en bas-stemme, der ville noget! Efter sættet faldt jeg i snak med en gut fra black metal bandet Nachtmystium, som kunne berette, at bandets forsanger var blevet nægtet adgang til båden pga. visumproblemer, og at de derfor ikke kunne gennemføre deres sæt på vej til Bahamas som planlagt. Til gengæld ville han så træde til på Bahamas, så bandet kunne spille på hjemturen. Jeg nævnedes næsten ikke at sige, at jeg næppe selv ville finde tid til at se Nachtmystium i mængden af langt federe bands!

Så gik turen op til pool scenen, hvor Sodom var annonceret til at gå på kl. 22. men hvor man overhovedet ikke var færdig med at sætte scenen op endnu. Der ville øjensynligt gå lang tid, så vi fik os en bid af den gode buffet og nød de unge thrash-rødder fra Bonded By Blood i Spectrum Lounge, mens langt de fleste andre foretrak Behemoth i Chorus Line Theater. Det begrænsede fremmøde forhindrede dog ikke Bonded By Blood at fyre den pænt af og spille med de største smil på fjæset, som jeg længe har set. Ingen tvivl om at alle var glade for at optræde på *Barge to Hell*, men især de unge bands osede af stolthed og glæde, og det fornemmede man. Tilbage til pool scenen hvor Sodom langt om længe kunne gå på 0.30 og altså hele 2½ time forsinkede, hvilket bestemt ikke var imponerende. Heldigvis var Sodom dog ligeglade og fyrede det fedeste sæt af, jeg har set fra dem i årevis – ikke mindst fordi bandet for første gang siden midten af firserne havde inkluderet den klassiske "Burst Command Til War" i sættet. Man kunne godt have frygtet, at vinden ville tage lidt af lyden oppe på det øverste dæk, men lyden var helt fin, og det var fedt at kunne gå amok til Sodom 20 m fra scenen alt imens, man kunne spejle ud over det flotte hav og nattehimmelen. Efter Sodom var det tid til mere tysk thrash i form af de ægte Necronomicon, som pladedebuterede helt tilbage i 1986, men aldrig har besøgt Danmark og derfor har stået på min ønskeliste i mange år. De gjorde da også en ok figur i Spectrum Lounge, men faldede sgu alvorligt i forhold til det Sodom i topform, som man netop havde overværet. Måske også fordi bassisten irriterede mig med sin åndsavgave hat, der fik ham til at ligne Slash og altså alt andet end den ondsindede thrasher, som han

burde være! Trætheden var også ved at komme snigende, og det var det ikke et sekund for tidligt, da man endelig kom ned i kahytten og i brædderne ved 2.30 tiden.

BARGE TO HELL, DAG 2

Jeg havde lovet Artillery at gøre mit bedste for at komme op til deres show på pool scenen kl 10 tirsdag morgen, og det lykkedes da også at vikle derop et par minutter før, drengene gik på. Og det var et godt tiltag, for salerne om ikke det lykkedes Artillery at blæse alle mine tømmermænd langt væk. Det var mit første møde med den nye trommeslager og sanger, men de gjorde det sammen med de gamle drenge fortrinligt, og især var jeg imponeret over hvor tæt Michael kom på den gamle sanger Flemming Rønsdorf med hans livevokal. Forhåbentlig fungerer det lige så godt på plade, men det får vi snart syn for, eftersom bandet går i studiet igen til februar. Fremmødet var ok det utaknemmelige tidspunkt taget i betragtning, og sættet korte godt derudad med både nyt og gammelt, selvom jeg savnede materiale fra min all-time fave-skive *Terror Squad*. Til gengæld blev der tid til masser af kræs fra *By Inheritance*, hvor gutterne bl.a. havde støvet gode, gamle "Bombfood" af. Og så spillede Morten sgu i en Heavy Agger t-shirt, hvilket gjorde mig helt nostalgisk, for hvem husker ikke tv-udsendelsen fra 80'erne om de isolerede headbangers i det øde udkantsdanmark.

Efter Artillery blev det tid til lidt morgenmad, før Morgoth blev nydt fra poolen, hvor fødderne fik sig en tiltrængt hviler. Marc sang som altid fedt, og jeg hørte da også adskillige amerikanere omtale ham i høje toner efterfølgende. Vi fangede også Seita, som egentlig er fra Brasilien, men er relokoreret til Holland. De imponerede mig ganske godt med debuten *Asymmetric Warfare* tidligere i 2012 og fungerede også fint på de skrå brædder i Spectrum Lounge, hvor de ligesom Bonded By Blood aftenen forinden strålede af stolthed ved at være med på Majesty of the Seas. Så blev det tid til et bad, mens min makker Pøvil velvilligt stillede sig i alenlang kø, så vi kunne sikre os hver vores *Barge to Hell* t-shirt til evigt minde om denne pragfulde tur. Men freden varede ikke længe, for 14.30 stod mine gamle favoritter fra Sacred Reich klar på pool scenen og smadrede sig igennem det fedeste sæt af klassikere, som man også har kunnet bevidne på Wacken et par gange inden for de seneste fem år. Denne gang var de bare helt tæt på, og hits som "One Nation", "Independent" og "Surf Nicaragua" var sgu aldrig lydt bedre. Og når musikken er top notch, så smager øllene også bedre, og jeg blev helt forelsket i de gode pale ale, som servicemedarbejderne konstant kom løbende med.

Canadiske Necronomicon var et kvarters tid forsinkede i Spectrum Lounge – sikkert fordi de skulle have tid til at lægge deres onde corpsepaint i de rigtige folder – men musikalsk holdt de udmærket. Det samme gjorde efterfølgende Brujeria på pool scenen, men det var nu ikke så meget musikken som mystikken, der lokkede mig op at se deres sæt. Jeg kan huske, hvordan bandet var omgærdet af mystik, da de udgav deres skiver i 90'erne og fremmanede et image af at være en bande mexicanske røvere – og selvom man hurtigt fandt ud af, at der "blot" var tale om folk fra bl.a. Napalm Death og Fear Factory, så har de stadig en speciel aura omkring sig. Denne dag spillede de da også med torklæder for ansigtet for at skjule deres identitet, ligesom al kommunikation foregik på spansk. Det var dog ikke så svært at genkende den gode Shane Embury fra Napalm Death, hvorimod jeg ikke kunne få øje på Dino fra Fear Factory, som åbenbart til lejligheden var blevet erstattet af andre folk, som alligevel var på båden – bl.a. var jeg ret sikker på at kunne genkende Mitch Harris fra Napalm Death på bas, og mon ikke også det var Danny Herrera fra samme band, der svingede trommestikkerne,

alt imens den for mig ukendte forsanger (den mandlige – ikke den kvindelige ditto, som åbenbart var hevet ind til lejligheden) svingede med en stor machete. Brujeria var måske mere sjove end musikalsk fantastiske – understreget af den afsluttende version af dansehitet "Macarena", som her såvel på den gamle EP fra 1997 var omdøbt til "Marijuana", og som i øvrigt blev leveret som playback.

Vi blev hængende på pool deket og morede os over, hvordan bangerne i de to små boblebad blev fuldere og fuldere. Der var sågar folk, som hoppede i med alt tøjet på – alle var velkomne, og det understregede blot den følelse af at være en del af en stor metal-familie, som jeg havde hele turen igennem. Og det gjaldt både fans og bands, og man vænnede sig hurtigt til at køre i

elevator med bands som Grave og Sacred Reich samt spise ved siden af folk fra Napalm Death, Lock Up og At the Gates. Her var ingen backstage områder, så alle omgikkes alle, og det var sgu fedt nok og meget uhøjtidligt, ligesom jeg ikke så det der lignede slagsmål eller hærværk på noget tidspunkt på nogen steder på båden. Det tætteste, vi kom på hærværk, var vel næste band, Corrosion of Conformity, som virkede noget malplacerede på dette cruise med deres stoner metal og deres syrede hippie-forsanger. Jeg blev kun hængende for at se dem i håb om, at de spillede fede "Vote With a Bullet" – og det gjorde de, men kun som en del af et medley, suk!

Videre til Napalm Death på Chorus Line, hvor Barney som altid spassede helt ud, selvom han flere gange pointerede, at han godt kunne mærke, at han var på gyngende grund. Bandet pløjede sig igennem en del nyt og en masse gammelt, som altid kulminerende i endnu en Dead Kennedys cover, denne gang naturligvis "Nazi Punks Fuck Off". Next up var de unge thrashere i Havok, som gav den hele armen med kanon lyd i Spectrum Lounge. En lille pudsighed ved deres sæt var nummeret "Afterburner", som blev generelt dedikeret til de irriterende knægte, som altid skal udløve kungfu spark i pitten – hvor efter publikum naturligvis legede kungfu (non-violent og for sjov forstås) i pitten nummeret igennem. Efter Havok susede vi op på pool deket, hvor At the Gates allerede var godt i gang og havde superlyd kreeret af vores egen Bo Lund, som nogle måske husker fra Moshall og Vicious Aroma. Bo lavede også lyd for Soilwork og efter sigende med samme succes, men det skal jeg ikke kunne sige, da jeg helt fravalgte Soilwork i denne omgang. At the Gates og især Tomas Lindberg var helt forrygende og glade i låget, og det var sgu meget godt ramt, da Tomas proklamerede, at han aldrig havde forestillet sig At the Gates spille på et solskinscruise – og da slet ikke sortseer-nummeret "All Life Ends". Tomas sluttede af med at opfordre alle til at tjekke Municipal Waste i Spectrum Lounge, og som sagt så gjort. Municipal Waste er sgu altid både fede og underholdende og ikke mindst denne aften, hvor de indledte med at undskylde

for at være "the shortest band in heavy metal", og forsangeren kunne da også kun lige kigge op over scenens indhegning. Endnu sjovere blev det, da bandet ville lave en wall-of-death, men kom i tanke om, at de da vist befandt sig i nærheden af Bermuda Trekanten og derfor forsøgte sig med en triangle-of-death i stedet – hvilket selvfølgelig endte i det rene kaos! Barney fra Napalm Death gæstede på "Wolves of Tchernobyl", og i det hele taget så jeg masser af musikere fra diverse bands tjekke Municipal Waste ud – bl.a. Gary og Rob fra Exodus, som da også fik en speciel hilsen med på vejen.

Med Sepultras jævnt elendige show på Wacken i sommers in mente var jeg på forhånd lidt lunken med hensyn til at tjekke brasserne ud på pool scenen, men boy – er jeg glad for at jeg gjorde

det alligevel. Sepultura viste sig nemlig fra deres allerbedste side lige fra åbningsnumrene "Beneath the Remains" og "Refuse/Resist" til intet mindre end fem numre i streg fra fede *Arise*, bl.a. de obskure men superfede "Dead Embryonic Cells" og "Infected Voice". En klassekoncert, som vi forlod til tonerne af "Ratamahatta" for at tjekke Possessed ud i Chorus Line Theater. Her oplevede vi en superglad Jeff Beccara, som sked højt og flot på at være bundet til sin kørestol og både brølede og headbangede til den store guldmedalje, alt imens bandet serverede den ene klassiker efter den anden – kulminerende i "The Exorcist" og "Death Metal". Og så var det ellers ned i køjen efter en busy tirsdag med intet mindre end 13 koncerter på 16 timer.

DAG 3

Da vi vågnede onsdag formiddag, var Majesty of the Seas ankommet til Bahamas, og så var det bare om at komme ud af fjerne og udforske hovedstaden Nassau. Et ganske syret sted, hvor de lokale folk prøvede at sælge alt mellem himmel og jord, og hvor der var politi på hvert og hvert andet gadehjørne (de ved sgu godt, at det er turismen, som holder dem oven vande, så politiet holder godt øje med de mange småfuskere i byen). For jeg havde gået ti skridt fra havnebygningen, var jeg blevet tilbudt både at leje en scooter og deltage i en dykkerekursion, men vi nøjedes med blot at stene rundt i byen og finde et par souvenirs til familien derhjemme. Og souvenirs var der sgu nok af – bl.a. en cool t-shirt, som sagde meget om mentaliteten på dette mini-Jamaica: Det kendte Warner Brothers logo suppleret med teksten "If you see da police, warn a brother!". Indbyggen har uden tvivl undret sig gevaldigt over pludselig at få besøg af et par tusinde folk med sorte t-shirts prydet med diverse dødningehoveder, og der var da også en lokal kvinde, som tog fat i mig og på klingende lokalt modersmål spurgte "what's with all the skulls and shit ma'an?". Jeg prøvede at forklare hende konceptet bag *Barge to Hell* som et heavy metal cruise, og efter lidt kløen i baghovedet lyste hun op og proklamerede glad, at hun da kendte Kiss

og vist endda havde en t-shirt med dem... forestil jer hvor skuffet hun så ud, da jeg måtte fortælle hende, at musikerne på *Barge to Hell* var af en noget hårdere kaliber end gamle Pølle og drengene! Vi bevægede os tilbage til skibet i god tid om eftermiddagen, for det sidste man ønskede var at blive efterladt i 30+C på Bahamas og misse al den gode musik på hjemturen. Rygterne sagde dog, at det netop var hvad der skete for tre uheldige deltagere – én fordi han var så fuld, at han nægtede at tage tøj på efter at have badet hele dagen fra stranden i Nassau og et par, fordi de var roget korporligt i totterne på hinanden og var blevet arresteret!

Min makker og jeg var enige om, at hjemturen skulle blive noget mindre stressende end udturen, hvor vi nærmest havde løbet fra det ene band til det andet. Konceptet på *Barge to Hell* var, at alle bands skulle spille én gang på vej til Bahamas og én gang på vej tilbage til Miami, og på hjemturen ville vi derfor nøjes med at se de bands, som vi havde misset på udturen og kun gense de allerfedeste af de bands, som vi allerede havde set – men det var så også en hel del, og vi endte sgu med at se næsten lige så mange koncerter på vej hjem som på vej ud! Første band, efter båden var sat i gang igen, var gode, gamle Monstrosity, som grundet diverse problemer faktisk slet ikke havde spillet på turen ud til Bahamas. De gav den fuld gas med deres velspillede dødsmetal på pool scenen, hvor lyden fortsat var sublim og bandet fuld af energi. Herefter genså vi Morgoth og Napalm Death, før det blev tid til Grave, som vi havde misset på udturen. Dejligt at se de gæve svenskere fyre et kanon-sæt af i Spectrum Lounge, hvor vægten var lagt på de gamle klassikere fra 90'erne – herunder "You'll Never See...", "Hating Life", "Into the Grave" og ikke mindst monsterfede "Soulless". Dernæst fik turen op til pool scenen, hvor de mere melodiske Sanctuary leverede et pænere, men faktisk ganske udmærket sæt bygget op omkring de klassiske 80'er-albums *Refuge Denied* og *Into the Mirror Black*, som jeg faktisk havde på vinyl dengang – om end Sanctuaries power metal altid har været en tand for melodisk for min smag. Michael fra Artillery fortalte mig, at Sanctuary havde haft masser af lydproblemer under deres første sæt i Chorus Line Theater, men på pool scenen kørte alting som smurt i olie. Sanctuary blev fulgt af endnu en omgang At the Gates, denne gang i Chorus Line, men stadig med fuldfed lyd fra Bo Lund. Jeg måtte dog droppe de sidste minutter af svenskernes ellers fede koncert for at nå ned til Artillery i Spectrum Lounge, og det var et godt bytte, for ganske som lovet diskede de danske drenge op med et helt nyt sæt i forhold til, hvad der blev leveret tirsdag – og denne gang var der blevet plads til masser af kræs fra *Terror Squad*, inkl. den fede "In the Trash", som spilles alt for sjældent nu om dage. Der var lidt lydproblemer undervejs, men ikke noget alvorligt, og bandet leverede i det store hele endnu engang til UG med kryds og søslange. Efter koncerten blev vi hængende og drak en røvlfuld bajere sammen med Artillery og en lille håndfuld andre danskere og fik dermed æren af at overvære et hyggeligt soundcheck fra Sacred Reich, som morede sig med at spille en masse gammelt Judas Priest, Mötley Crüe og andet godt fra det gamle heavy metal hav. Da bandet officielt startede, blev bissen dog skruet på, og Big Phil & Co. leverede et udpræget fornøjeligt sæt indeholdende de få af de fede numre, som de ikke havde nået i første omgang + alle klassikerne naturligvis. Faktisk var det en meget demokratisk koncert, for efter de første par tracks foreslog Phil konsekvent to numre, hvorefter bandet så

spillede det nummer, som fik det største cheer. Det kom til at betyde, at bandet spillede ikke mindre end tre numre i træk fra debuten *Ignorance*, og det var iflg. den glade forsanger ikke sket siden tour'en for *Surf Nicaragua* tilbage i 1989. Og så fik vi også lige nummeret "Free" fra *Independent* skiven, og det var sgu cool, for den har jeg ikke hørt gutterne spille siden 1993 i Barbue. Feeeee' koncert, som jeg sent vil glemme – og så var det ellers på hovedet i brædderne.

DAG 4

Torsdag indledtes med en smøg på dækket ved 10-tiden, hvor vi kort tjekkede islandske Solstafirs syrede metal ved pool scenen. Herefter stod den på morgenmad, hvor vi bl.a. stødte ind i en dybt bagstiv Paolo fra Sepultura, som mødte op med en halvliters-dåsebajer (eller måske var det onsdag formiddag – dagene flød lidt sammen på det store hav). Første hele koncert på dag 4 blev Holy Moses' anden optræden, og de havde heldigvis – ligesom Artillery – valgt at spille et helt nyt sæt, dog med en enkelt genganger i form af den obligatoriske closer "Too Drunk to Fuck" med masser af publikummer på scenen. Man var lidt stenet på denne fjerde dag, så Holy Moses blev indtaget fra en liggestol på dækket, men det gjorde det ikke mindre underholdende at se lille Sabina hoppe rundt med sribede knæstrømper og masser af attitude. Videre til Spectrum Lounge, hvor colombianske Headcrusher leverede et fuldfedt sæt, primært bygget op om den nyeste skive *Let the Blood Run*. Forsangeren erklærede uden blusel, at *Barge to Hell* var det fedeste, der var sket i hans liv, og han var da også en meget glad mand, da jeg sludrede med ham bagefter. Han havde dog ikke nogen fysiske eksemplarer af det nye album med på skibet, hvilket jeg ellers havde håbet, da jeg har ledt efter *Let the Blood Run* på nettet i månedvis uden held. Videre til Chorus Line, hvor onde og brutale Vital Remains diskede op med en cool og superenergisik koncert i bedste Deicide tradition. Dog skal det siges, at der var betydeligt mere gang i forsangeren, end der nogensinde har været i gamle Glen Benton.

No rest for the wicked, og vi storkede direkte videre til Possessed's andet sæt på pool scenen, og her mødte vi en Jeff Beccera, som var lige så glad som tirsdag aften. Bandet leverede da også endnu et cool show, som fint samlede op på de få klassikere, som de ikke havde nået to dage forinden – bl.a. den fuldfede "Satan's Curse", som manken blev luftet flittigt til. Skal jeg brokke mig over noget, må det være, at jeg på dette tidspunkt var blevet en smule træt af den gamle joke om, at bandet nu ville spille en kinesisk sang med titlen "Tu-Ning", alt imens de stemte deres guitarer mellem sangene – den havde de ligesom allerede brugt til hudløshed om tirsdagen. Videre til Lock Up, som vi havde misset på udturen, men som leverede en kanonoptræden i Spectrum Lounge. Især Tomas og Shane var i topform, og det var ganske imponerende, idet begge jo allerede havde spillet to koncerter med deres fuldtidsbands At the Gates og Napalm Death tidligere på cruiset – ja, Shane havde jo endda også fyret den af med Brujeria. Lock Up kom godt omkring alle deres tre plader og fandt selvfølgelig også tid til at hylde afdøde Jesse Pintado, som jo var bandets leder og drivkraft op til sin alt for tidlige død for ti år siden. Herefter pausede vi den lidt og slappede blot af på dækket indtil om aftenen. Der var torden og lynild over Caribien denne aften, og det var sgu flot at stå på dækket og se hele himlen blive lyst op. Pausen varede dog ikke længere end til 21.15, hvor vi tjekkede Sepultura i Chorus Line Theater. Trods bandets fede optræden tirsdag så sad den dårlige oplevelse fra Wacken stadig i kroppen, og planen var egentlig bare at se den første halve time med brasserne og så storke videre til Loudblast, som vi havde misset på udturen. Den plan blev imidlertid hurtigt skudt i sæk af en åbningssalve bestående af "Arise"

og "Inner Self" og en opfølgning i form af hele seks klassikere i streg fra *Chaos A.D.* – herunder obskure gufferter som "Propaganda" og "Nomad". Det var i det hele taget noget af det fedeste ved *Barge to Hell*, at rigtig mange af bandsene havde strukket deciderede old school sets sammen, med masser af obskure numre, som de ellers ikke havde spillet i årevis. Måske fordi bandsene jo gik op og ned af fansene i fire stive dage og ikke gad høre på brok over, at de ikke spillede deres bedste materiale! Vi blev hængende frem til de sidste strofer af "Roots Bloody Roots", og så måtte Loudblast være Loudblast! Til tonerne af det sidste groove stormede vi op på pool decket, hvor onde Behemoth stod klar og leverede en fem kvarter lang koncert, som langt oversteg mine forventninger. Nergal synes nu helt over sin sygdom og styrede slagets gang med hård hånd, alt imens bandet pløjede sig igennem samtlige deres klassikere og mere til. Lyden var sublim på decket, og det klædte Behemoth at spille i mørket og med lynild i baggrunden – det perfekte scenarie for den mørke dødsmetal.

Videre til Chorus Line hvor Sodom stod klar med sæt nr. to, og hvor vi efter tre dage med øl i lange baner så småt slog over i white russians og california coolers for en tid. Sodoms anden koncert levede ikke op til den første, men det var sgu cool nok også at høre nogle af de nye numre, og især "In War and Pieces" og "The Art of Killing Poetry" tog kegler i min bog – naturligvis sammen med ældre klassikere som "Remember the Fallen" og "Bombenhage!". Og så blev det tid til aftenens og for mit vedkommende turens sidste band Exodus, som jo også havde åbnet løjerne mandag. Drengenes afsluttende sæt blev dog på alle måder en langt større oplevelse end åbningskoncerten, hvilket blev klart helt fra starten, hvor Exodus tonede frem i sorte jakkesæt og butterflies og lagde for med gamle "Deliver Us to Evil" fra kongepladen *Bonded By Blood*. Og derfra blev det kun bedre, for bandet pløjede sig sgu igennem næsten hele debuteren – suppleret med andre vindere som "The Toxic Waltz", "Fabulous Disaster", "War is My Shepherd" og endda det gamle demonnummer "Impaler". Uanset hvor træt man var, så måtte man ud og lufte kroppen til "And Then There Were None" og "Piranha", og det var folk som Andreas fra Sepultura og Tomas fra At the Gates øjensynligt også enige i, for de stødte til og gav en hånd/hals på bl.a. "Bonded By Blood". I den grad en fantastisk og mættende oplevelse, som jeg meget sent vil glemme og en perfekt afslutning på *Barge to Hell* for mit vedkommende. Min makker blev hængende og så Brujerias andet og sidste sæt, men køjens kald var for høje for mig, og jeg vaskede træt men superglad ned i kahytten.

EPILOG (NEKROLOG?)

Fredag morgen var det op kl. 8, for Majesty of the Seas skulle sejle igen – denne gang med "normale" krydstogtpassagerer – om eftermiddagen, så alle metalhovederne skulle fra borde hurtigst muligt. Der blev dog tid til en sidste overdådig morgenmadsbuffet i restauranten, før vi stavrede ned ad landgangsbroen og atter havde fast grund under fødderne. Vi nød endnu et døgn i solrige Miami, før det blev tid til at flyve hjem til gode, gamle Danmark og lidt af et vejrchok. Fra 30 C i Miami til snestorm i København var sgu lige i overkanten, men det var nok en meget god måde at blive kaldt tilbage til virkeligheden på.

Til slut en kraftig opfordring til allerede nu at lægge penge til side for det tilfælde, at der bliver en *Barge to Hell* v2. Jeg kunne forstå, at der kun var solgt ca. 1.500 af de 2.000 billetter, der var sat til salg, og med en billetpris på 6.000 kr., må det jo betyde, at der mangler 3 mio. kr. i arrangørernes kasse (+ penge for alle de ekstra øl, der ville blive drukket, hvis vi havde været 500 mere). Om det så vælter læsset og forhindrer en opfølger er ikke til at sige, men forhåbentlig ikke.